

עדנה פיינרו מדווחת על פסטיבל לוקארנו

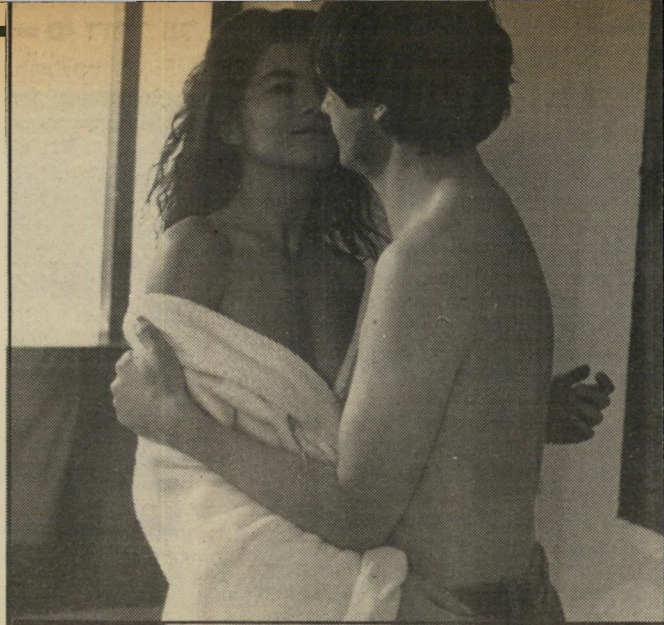

בימאי בוקאי עם ז'אן-קארלו ברטלי
חיילים מצרים במידבר

נמסר מאשרים האחד לשני לפרוח. לא אשכח סצנה מסוימת, שבקלות רבה הייתי יכולה לרמיין לעצמי אותה כשהיא מתרחשת בכיריזית, למשל.

אולגה באה להלוויית האב. שוחטים פכש בלי רצון, כדי לקיים את סעודת הלוויה. הרועה שממנו קונה אולגה את הכבש מוכר לה אותו בכוח גלוי. היא חוזרת למקום שבו נועדה להתקיים סעודת-האבל המסורתית. לפי פקודתה, נערכים השולחנות לכל בני הכפר, כמקובל במקום מימים-ימימה. אבל איש לא מסב איתה לסעודת-האבל — אף לא אחד השכנים שהכיר אותה כילדותה. כולם עומדים מן הצד ומתבוננים בה בעיניים קרות או מזרות-אימה. היא יושבת לברה מול אחיה המפגר, ושניהם, ללא מילה, אוכלים את סעודת-האבל לברם.

לישראלי הבא לשווייץ מארץ חמה נופלים סרטים מסוג זה כמתנה מן השמיים, אם לחשוב על האירוניה שב-

קולבין וקאפוליקו ב"המזויפת"
פלסטינית בדרום-טירול

תענוגות התגע הגברי

הסרטים המדוכרים ביותר בלוקארנו. מפה לאוזן עברה השמועה שדווקא כמיסגרת פסטיבל הטלוויזיה, שהיא ל-מעשה מיסגרת נוספת בתוך הפסטיבל, נמצאת הפתעה הרעננה והאנושית ביותר של הפסטיבל. ואומנם, שני החיילים המצרים של בוקאי, הנתקעים במידבר וכל רצונם להגיע הביתה בשלום, ובסופו של דבר שהם נקטלים בכדוריהם של חיילי (המשך בעמוד 34)

גרת סירטייהטלוויזיה (אף שאינו סרט טלוויזיה, לא היה בידי רפי בוקאי האמצעים לעשות בלראפ למסך גדול ולהשתתף במיסגרת התחרות הרגילה של סירטייהטלוויזיה). אף על פי שסירטו של בוקאי הוא סרט צנוע וללא יומרות, הוא מטיף בכירור, אם כי בהומור ובטעם, לדרך קיום בשלום של שני לאומים החיים באותו האזור. סירטו של בוקאי, שכדי כור הוצג בפסטיבל ירושלים, היה אחד

הבר. הוא אינו מרגיש כודר — הוא לא בנייחיד, הישראלי והערבי של היום כמוהם כבני לאומים שונים בעולם. הנלחמים לרחוק האחד את השני מאר תה כיברת-ארץ עצמה, למרות העובדה שיש בה מקום לכולם. אולי משום כך היתה לי הרגשה נעימה ביותר לראות באותו פסטיבל עצמו, למעשה לראות שוב, את אוונטי פופולו, ולהרגיש גאוה לא רק משום שהסרט זכה כאן בפרס ראשון במיסי

לאומיותו ושפתו. שומר בלהט על ערכי מסורת שעבר זמנם. חברה ה-איטלקים של אולגה נראים סימפטיים ופתוחים הרבה יותר, אבל גם הם לפעמים, בחמימות היתרה שלהם וכי נחיצותם התמידית להתרועע בקבוצות גדולות, דוחים את אולגה, שאינה מר-כנה שהורים יהיו שותפים לחוויותיה הפרטיות.

שני העולמות שלהם רחוקים זה מזה, סגורים במרחב גיאוגרפי אחד ואי-

פיתאום הרגשתי שאני צופה בסרט ישראלי, יושבת לי בעיירת-הנופש הנחמדה לוקארנו, שעל חוף אגם מאג'ורה ומרגישה שאני רואה הקרנה חוזרת של גשר צר מאוד. אלא שהסרט לא דיבר עברית, וניסים דיין לא היה החום עליי.

היה זה סרט שנשא את השם די פאלשה (בתרגום מילולי — המזויי-פת). עשו אותו גרמנים, אוסטרים ר-שווייצים, במשותף, מה שנקרא בלשון המיקצועית קופרודקציה.

אלא שהמשמעות האמיתית של השם מבקשת הסבר נוסף: זהו גם כינוי גנאי שאותו מטיחים דוברי הגרמנית החיים בחבל דרום-טירול שכצפון-א-טליה בחבריהם, הבוחרים להתעלם מ-שורשיהם הלאומיים ומתרועעים עם האיטלקים.

במיקרה הזה מדובר באולגה, אשה צעירה שעזבה את הכפר שבו נולדה ועברה לגור בעיר עם איטלקי. הקוני פליקט המשתמע מכך אינו חדש. לא קשה לתרגם אותו מייד לאזורים אחרים בעולם, כהם יש סיכסוך בין עם הרוב לבני מיעוט לאומי, ובמיוחד קל מאד להתבונן בו בעיניים ישראליות. אותה אולגה, אילו דיברה ערבית, היתה יכולה להחליף בקלות את הגרי בורה של ניסים דיין, ואילו היתה מר-ברת עברית היתה הקונפליקט במהופך. אבל הקונפליקט נשאר בעינו, וכן גם האיבה התהומית וחוסר-ההבנה של בני לאומים שונים, שכל אחד מהם טוען לכיתרו ואיש אינו מוכן לעשות מספיק כדי לאפשר לזולתו חיים שלווים כמר-חב.

מתנה

★ מן השמיים

עלילה מתרכזת בשלושה ימים (כחיי אולגה, מן הרגע שבו הודיעו לה שאביה נפטר והיא חוזרת לכפרה כדי להשתתף בלוויה ועד לרגע שהיא עוזבת את הכפר, אחרי הקבורה. בינתיים היא עוברת סיטו מייגע, שדיועות קדרי מות ושינאה יוקדת משמשים בו כערך נוכיה. היא חשופה למבטייהאיבה היוקדים של בני-כפרה, הרואים בה כוגרת, ובה בשעה עליה לסבול את הזרות שהיא חשה לגבי האיש שעמו היא חיה ובעיקר לגבי חבריו האיטלי-קים, הרואים בה נטע זר, מה עוד שהיא מתעקשת לדבר גרמנית, שפת אמה, גם אל חברה החרשים וגם אל אנשי כפרה.

הכפר, כמוהו ככל כפר טיפוסי אחר: קנאי לילדיו, מאובן, מחופר בתוך

המשרתים מחקים אדוניהם ב"דיאפוזון"
בורגני קשיש ויהודיה צעירה בארגנטינה